

KAREN
WHITE

ikAR

Život vie zvrátiť aj tie najlepšie úmysly

Na rozhraní svetov

KAREN
WHITE

Na rozhraní svetov

Preložila Martina Zrubáková

 IKAR

Karen White
DREAMS OF FALLING

Copyright © 2018 by Harley House Books, LLC
Translation © 2019 by Martina Zrubáková
Jacket design © 2019 by Barbara Baloghová
Slovak edition © 2019 by IKAR, a.s.

Preklad vznikol s podporou Literárneho fondu.

ISBN 978-80-551-6899-9

Venujem Claire

Caol Air. Rozhranie svetov. V galčíne sú to miesta, kde majú k sebe tieto dva svety veľmi blízko. Podľa legendy nebo a zem sú od seba vzdialené len necelý meter, v miestach nazývaných rozhranie svetov je to dokonca ešte menej. Na svete je ich viacero. Carrowmore v írskom grófstve Sligo je jedným z týchto rozhraní, je to miesto, kde zastal čas a pozemský svet sa dotýka duchovného.

PRVÁ KAPITOLA

Ivy

2010

GEORGETOWN, JUŽNÁ KAROLÍNA

Myslím, že som mŕtva. A predsa cítim vôňu kvitnúcej pupalky a počujem hlasný hrdelný štebot šveholiacich lastovičiek purpurových, čo tiahnu ponad mokrade do svojich hniezdisk. Cez sčerneté korintské stĺpy a rozpadajúce sa komíny Carrowmoru vidím, ako sa ich štíhle perleťové telíčka klžu po krvavočervenej podvečernej oblohe. *Dom pomenovali po legendárnom mystickom mieste v ďalekom Írsku, kde sa nachádza rozhranie svetov.* Znova počujem Ceecein hlas, ako mi vysvetľuje, čo ten názov znamená a prečo by som sa k tomu miestu nemala približovať. Ale ako vo väčšine prípadov, keď mi Ceecee niečo hovorila, ani vtedy som ju nepočúvala.

Teraz sme obaja – Carrowmore aj ja – v troskách, s vráskami na vonkajšej fasáde a s poškodenými základmi. To, že by som mala zomrieť práve v tomto dome, akosi zvláštne do seba zapadá. Už som tu totiž raz dávno, ešte ako malé dieťa, takmer prišla o život. Kladiem si otázku, či ten dom čaká na svoju druhú šancu.

Z diaľky počujem rachot Ellisovho mustanga z roku 1966. Keby som sa mohla hýbať, náhlivo by som vyšla pred dvere a bežala mu stromoradiu oproti, skôr než by stisol klaksón, lebo tým zakaždým nahnevá ocka. Ten totiž zo všetkého najväčmi neznáša Ellisove dlhé vlasy a jeho auto.

Ale nemôžem sa hýbať. Pamätám si len to, že som na starej drevenej dlážke stúpila na niečo mäkké a začula, ako sa podou zlomilo prehnité drevo. Teraz tu ležím celá dolámaná.

Myseľ mi pripomína, že Ellis je preč už štyridsať rokov. Svoje vzácne auto predal krátko predtým, ako v roku 1969 nastúpil na loď a odplával do Fort Gordonu. Napriek tomu sa nado mnou vznáša štiplavý zápach výfukových plynov a vravím si, živiak v sebe čudnú nádej, či si Ellis po takom dlhom čase predsa len neprišiel po mňa.

V ruke zvieram niečo hodvábnne mäkké. Keď som pocítila, že spráchnivená dlážka sa mi prebára pod nohami, asi som pevne zaťala ruku v päst.

Stužka do vlasov. Vybrala som ju zo zásuvky v Larkininom bielizníku. Moje sladké dievčatko. Dcéra, ktorá odjakživa zúfalo túžila byť presne taká ako ja. Takmer tak zúfalo, ako som si ja želala, aby bola iná. Chcela som, aby bola šťastná. Larkin už dávno nie je malé dievčatko. Už je pristará na stužky do vlasov, ale ja som všetko v jej izbe nechala tak, ako si to uložila ona, v nádeji, že jedného dňa sa navždy vráti domov. Keď sa rozhodne, že je čas, aby nám všetkým odpustila. A aby odpustila aj sebe.

Spomínam si, že som čiernym zvýrazňovačom písala na stužku tučné veľké písmená, akoby som tými nečujnými ťahmi chcela vykričať svoj hnev. Ale to je jediné, čo si jasne pamätám. Hnev už zo mňa vyprchal. Nepamätám si ani dôvod, prečo som sa hnevala. Asi som sa sem doviezla autom, ale ani na to si už nespomínam. Viem len, že som písala na stužku, a potom som sem spadla. Môj mozog si zo mňa robí žarty, spomína si celkom jasne na veci z dávnej minulosti, ale to, čo sa stalo iba pred polhodinou, schoval do tmavej komory a zamkol dvere.

Vnútri lebky mi vystreľujú žiarivé vzduchové bubliny. Záblesky svetla sa mi ako padajúce hviezdy mihajú za zorným poľom. Myslím, že sú to lastovičky purpurové z mojej minulosti, prítomné ako mesiac a hviezdy v mojich spomienkach.

Potom sa prihlási bolesť, biela, horúca a zreteľná, usadí sa mi naspodku hlavy a hneď sa šplhá hore ako nejaká veľká ruka, čo pomaly zviera môj mozog.

Vtedy ma zahalí temnota ako maska a všetko zmizne. Okrem výfukových plynov z motora starého auta a hlasného štebotania tisícok lastovičiek purpurových, čo prilietajú domov hniezdiť.

☞ DRUHÁ KAPITOLA

Larkin

2010

Úvodné tóny starej piesne na chvíľu upútali moju pozornosť, zdvihla som oči od počítača, poobzerala sa okolo seba a premkol ma zvláštny pocit uspokojenia a vďačnosti. Mala som rada svoj pracovný stôl. Niežeby bol ktovieako krásny alebo výnimočný – nebol ani jedno, ani druhé –, páčila sa mi jeho jednoduchá funkčnosť.

Vlastne sa vôbec nelíšil od kovových písacích stolov ostatných reklamných textárov v agentúre Wax & Crandall, kde som pracovala už päť rokov, len na ňom chýbal akýkoľvek predmet čo len trochu osobného charakteru. Nijaké rámiky s fotografiami ani gýčové drobnôstky alebo gumové loptičky. Na stenách mojej kóje neviseli obrázky alebo predmety, čo by vyvolávali spomienky na štyri roky strávené na univerzite vo Fordhame, kde som získala bakalársky titul. Mojm jediným spojom s minulosťou bola zlatá retiazka s tromi príveskami, ktorú som si neskladala, ale nosila ju skrytú pod oblečením.

Nikto sa ma nepýtal, prečo sa tvárim, že nemám žiadnu minulosť, a to mi vyhovovalo. Napokon sme v New Yorku, kde, ako sa zdá, sa ľudia zaujímajú len o to, kam sa chystáte alebo kde ste boli. Všeobecne sa predpokladalo, že nemám manžela alebo partnera ani deti, prípadne súrodencov. To sedelo. Moji kolegovia vedeli len toľko, že pochádzam odkiaľsi

z juhu, keďže občas som dlhšie zatiahla spoluhlásku alebo vynechala slabiku. Nikdy som totiž pred nikým nespomenula, že som sa narodila a vyrastala v Georgetowne v Južnej Karolíne, alebo že stačí, aby som na chvíľu zatvorila oči, a ešte vždy cítim vôňu slaných mokradí a riek, čo obklopujú moje rodné mesto. Kolegovia si zrejme mysleli, že nenávidím svoj domov, a to je dôvod, prečo som odišla. V tom sa však hlboko mýlia.

Existujú totiž aj iné dôvody než nenávisť, pre ktoré sa človek rozhodne odísť.

„Klop, klop.“

Obzrela som sa a uvidela Josephine – nie Jo ani Josie, ale Josephine. Stála pri vchode do mojej kóje. Keďže na nej neboli dvere, znamenalo to, že každý, kto chcel vstúpiť, musel improvizovať. Pracovala v našej agentúre ako manažérka kontaktu s klientmi a vedela byť milá k ľuďom, ktorých mala rada, ale ak ste sa nezaradili medzi jej obľúbencov, bolo lepšie vyhnúť sa jej.

„Máš veľa práce?“ spýtala sa.

Keďže som v tej chvíli držala ruky nad klávesnicou, pokladala som jej otázku za zbytočnú, no Josephine nepatrila k ľuďom, ktorí si všimajú takéto maličkosti. Patrila k ženám, čo si vynútia pozornosť svojím výzorom – drobná, hnedé vlasy so zlatoplavým melírom, večne opálená –, preto si zvykla, že jej stačí úsmev a dostane, čo chce.

Mala som v počítači zapnuté internetové rádio Pandora, a kým som si nespomenula na názov piesne, ktorú práve hrali, nevedela som sa sústrediť. Bol to môj dávny zlovyk, ktorého sa nie a nie zbaviť. *Dream on*. Aerosmith. Sotva viditeľne som sa usmiala.

„Prepáč. Môžem?“ spýtala sa Josephine a v tej chvíli som si uvedomila, že hovorím nahlas.

Zamyslene som zvažovala jej otázku. „Vlastne...“ začala som, ale odrazu akoby sa neurčitý pocit nepokoja, ktorý sa nado mnou vznášal, odkedy som sa ráno zobudila, zhmotnil do neblahej predtuchy.

Ceecee by povedala, že „to na teba iba niekto dýchol zo záhrobia“, ale ja som vedela, že to súvisí s tým snom o páde, ktorý som si zapamätala z včerajšej noci. Snívalo sa mi, že padám, zúrivo kývam rukami aj nohami a čakám, kým dopadnem na zem, na ktorú nedovidím.

Josephine s prehľadom ignorovala reč môjho tela a podišla bližšie ku mne. „Vieš, chcela som sa ťa len spýtať na sen, čo som mala minulú noc. Bežala som, ale nohy akoby som mala zaborené v lepidle.“

Zápästiami som sa oprela o okraj stola a zámerne som si neobrátila stoličku k nej, lebo som dúfala, že ten náznak pochopí. „Môžeš si to vygúgliť. Na internete je toho o snoch habadej. Tak je to najšikovnejšie.“ Držala som ruky pripravené udrieť do klávesnice.

„Jasné. Viem. Len som si myslela, že to bude rýchlejšie, keď sa spýtam teba. Ty sa v tom predsa vyznáš,“ odvetila a žiarivo sa na mňa usmiala.

Vzdychla som a obrátila sa k nej tvárou. Nebola som odborníčka na sny, iba som veľa prečítala o tejto téme v čase, keď som sa snažila analyzovať sny svojej matky, čo bol z mojej strany pokus lepšie jej porozumieť. Vo svojej zmätenej detskej duši som si myslela, že ak zistím, čo sa odohráva v maminej hlave, ľahšie odhalím príčinu, prečo má v očiach toľko smútku a nepokoja. Nádejala som sa, že z vďaky ma zahrnie do svojich výprav za pokojom a krásou. K tomu síce neprišlo, ale práve vtedy som prejavila živý záujem o tieto obloky do nášho podvedomia. Aspoň som mala tému na rozhovor, keď som sa vybrala na večie-
rok, čo bývalo zriedka, a použila tento lacný salónny trik, ktorým som sa mohla blysnúť, keď viazla konverzácia.

„Pravdepodobne existuje milión interpretácií, ale podľa mňa by to mohlo znamenať, že istý cieľ v tvojom živote, trebárs v kariére alebo v láske, sa nenapĺňa tak, ako by si si predstavovala, a niečo ťa brzdí.“

Josephine na mňa chvíľu mlčky žmurkala, takže som si nebola istá, či mi nerozumie, alebo absolútne odmieta myšlien-

ku, že by ju mohlo niekedy niečo brzdiť. „Vďaka,“ odvetila napokon a znova nahodila žiarivý úsmev, ktorým bleskovo vygumovala akýkoľvek nedostatok sebadôvery. „Ideš na víkend s partiou obchodákov do Hamptons?“

Pokrútila som hlavou, už som sa naozaj chcela vrátiť k práci. Každý podvečer o pol šiestej chodím do fitka, čo znamená, že z agentúry musím odísť o piatej. Pravidelné cvičenie ma síce udržiava vo forme, ale nedáva mi ktovieaký priestor na spoločenské vyžitie. Teda niežeby som nemala rada svojich kolegov – opak je pravda. Je to partia veselých kreatívnych mladých ľudí vrátane pár mileniálov, ktorí sa však takmer vôbec nesprávajú ako mileniáli. Zistila som, že mi väčšmi vyhovuje stretávať sa s nimi v práci, keďže tam ľahšie uniknem späť k svojmu pracovnému stolu, ak niečia otázka prekročí hranicu tém, v akom byte bývam a či jazdím do práce metrom alebo taxíkom.

„Nie,“ odvetila som. „Asi zostanem v meste.“ Zakaždým ma naplňa úžasom, že tých, čo sa sťažujú, že v meste je hlava na hlave, priťahujú rovnaké pláže, kde sa ocitnú v rovnakom čase s rovnakými ľuďmi, pred ktorými sa snažia ujsť z mesta. „Voda bude určite studená ako ľad. Veď je ešte len apríl.“

Josephine pokrčila nos a ja som si všimla, že nikde na tvári okrem zošúvereného nosa jej nenaskočila jediná vráska. Vra-vela síce, že botox používa len ako prevenciu, ale z toho, čo som videla, bola na najlepšej ceste rozšíriť klan tých obludne vyzerajúcich ženských, čo nakupujú v exkluzívnych obchodoch na Piatej avenue. Ceecee by poznamenala, že „to jednoducho nie je prirodzené“.

„Nebude chladnejšie ako zvyčajne,“ naliehala Josephine. „Poď. Bude sranda. Máme prenajatý veľký dom v Montauku. V mojej izbe sú dve obrovské manželské postele, teda ak by ti neprekážalo, že by sme spali v tej istej miestnosti. Mohla by si nám vykladať sny.“

Jej ponuka znela lákavo. Nikdy som nepatrila do nijakej partie ani som sa nekararátila s dievčatami, ktoré si spoločne

prenajímali domy a cez víkend chodili na výlety. Na základnej škole som istý čas mala partiu kamarátov v mojom veku, ale tí si na strednej vytvorili vlastné menšie grupy a mne nevyhovovala ani jedna. Vždy som však mohla rátať s kamoškou Mabry a s Bennettom, jej bratom dvojčaťom. Naše matky boli najlepšie priateľky a ako bábätká nás kúpali v tej istej detskej vaničke. Vďaka tomu sme sa stali najlepšími priateľmi, hoci neviem, či sme si to vôbec niekedy priznali. Vydržalo nám to až do posledného ročníka na strednej škole, keď sme sa na dobro rozkmotrili.

Tá spomienka mi uľahčila rozhodovanie. Opäť som zavrteľa hlavou. „Vďaka za pozvanie, ale zostanem doma. Možno sa pustím do prestavovania nábytku. Už som nad tým premýšľala.“

Josephine si ma nechápavo premerala. „Jasné. Napokon asi to tak bude lepšie. Určite by som nechcela vedľa teba stať v bikinách.“

„Len pre tvoju informáciu – nevlastním bikiny.“ Skôr som dávala prednosť tričkám a chlapčenským šortkám. „Ale vďaka, že si ma pozvala. Možno nabudúce...“

Vtom mi zavibroval mobil položený na stole displejom nahor. Nemala som v telefónnom zozname uložený nijaký obrázok ani meno, lebo som to nepotrebovala. Na displeji sa objavilo prvé mobilné číslo, čo som sa kedysi naučila naspamäť. Keďže som sa viditeľne nemala k tomu, aby som sa prihlásila, Josephine vystrčila bradu a mykla ňou k mobilu. „Nevezmeš to?“

Pripadala by som si čudne, keby som ju upozornila, že má povedať „prepáč“ a dožičiť mi súkromie. Dočiahla som na mobil a zrušila hovor. „Nie. Zavolám mu neskôr.“

„Jemu?“ povzbudivo zašveholila.

„Otcovi.“ Nikdy som nebrala otcove telefonáty, mohol volávať, koľko chcel. Keď som prišla do New Yorku, spočiatku mi volával častejšie, ale posledný rok znížil frekvenciu volaní približne na jedno za týždeň, pričom sa ozýval zakaždým v iný

deň a v inú hodinu, akoby ma chcel nachytať nepripravenú. Nevzdával sa. Ani ja. Napokon tú lanierovskú tvrdohlavosť som podedila po ňom.

„Takže ty máš otca,“ poznamenala Josephine a premerala si ma pohľadom plným očakávania.

„Toho má vari každý.“

Znova vibrovanie. Bola som na najlepšej ceste schmatnúť mobil a šľahnúť ho do zásuvky, keď som si všimla, že to je iné číslo, ďalšie, ktoré poznám a často s jeho majiteľkou telefonujem, ale nikdy nie, keď som v práci. Volala mi Ceecee, žena, ktorá vychovala moju matku a ktorá bola do istej miery aj mojou starou mamou. Moju prácu v New Yorku natoľko obdivovala, že si nedovolila vyrušovať ma v pracovnom čase. Ibaže by na to mala závažný dôvod.

Vzala som mobil a pozrela na Josephine. „Prepáč, ale toto musím zobrať.“

„Jasné,“ prikývla Josephine. „Len ti chcem povedať, že ak raz nebudaj nájdu tvoje telo pohodené niekde na smetisku v Queense, tak ani nebudeme vedieť, komu to máme oznámiť.“

Už som si ju nevšímala. Obrátila som sa chrbtom k vchodu do kóje. „Ceecee?“ ozvala som sa. „Je všetko v poriadku?“

„Nie, zlatko. Obávam sa, že nie je.“ Hlas mala zastretý ako pri nádche. Alebo od plaču. „Tvoja mama.“

Vystrela som sa na stoličke ako struna. „Čo je s ňou?“ Snažila som sa pripraviť na jej odpoveď. Ivy Lanierová bola všeličo, len nie predvídateľná osoba. Ale to všeličo, čo som si v tej chvíli predstavila, ma aj tak nepripravilo na Ceeceine slová, ktoré nasledovali.

„Stratila sa. Odvčera rána ju nikto nevidel. Tvoj ocko vravel, že včera prišiel domov z práce a nenašiel ani ju, ani auto. Obvolali sme všetkých jej priateľov, ale nikomu z nich sa neohlásila. Nemáme potuchy, kde môže byť.“

„Odvčera rána? Volala si na políciu?“

„Jasné, hneď ako som sa to dozvedela. Šerif vyplnil záznam a poslal svojich ľudí do terénu hľadať ju.“

Hlava sa mi striedavo plnila a vyprázdňovala ako mokrade u nás doma pri prílive a odlive, ale našťastie v nej ešte zostalo dosť na to, aby som sformulovala ďalšiu otázku. „Kde bola včera ráno?“

Ceecee chvíľu trvalo, kým odvetila. „Bola tu. Tento mesiac sem chodila takmer každý deň, pracovala v garáži, rozhodla sa prelakovať ten otcov starý pracovný stôl. Bola aj v dome – viem to len preto, lebo v kuchyni narobila strašný neporiadok, povytáhovala všetky zásuvky. Akoby niečo hľadala.“

„Netušíš, čo to mohlo byť?“ Nič paniky, čo sa mi votkala do hlasu, ma prekvapila.

Tentoraz bola pauza dlhšia, akoby Ceecee zvažovala otázku a možnú odpoveď. „Myslím, že hľadala staré handry, asi ich potrebovala pri tom lakovaní. Dávam ich do tašky a tá býva hodená na zemi v komore. Ale aj tak je prázdna. Zrejme zabudla, že všetky handry, čo v nej boli, už použila.“

„Veď si vpravda, že prehľadávala zásuvky a skrinky.“

„Áno. Keď som ju zazrela v aute, myslela som si, že sa vybrala do železiarstva. Policajti to preverili – vôbec tam nebola. Tvoj ocko a ja sa ideme zblázniť od strachu.“

Zatvorila som oči v očakávaní toho, čo malo nasledovať.

„Prosím ťa, Larkin, príď domov. Potrebujem mať niekoho pri sebe. Bojím sa!“ Hlas sa jej zadrhol a zostalo ticho.

„Ceecee, veď poznáš mamu, vždy je mimo, raz urobí prešľap na tú, raz na onú stranu. Vravievala si, že je kam vietor, tam plášť, spomínaš si? Toto nie je prvýkrát, čo zmizla bez jediného slova,“ vychrľila som zo seba. Aj mne samej pripadali tie slová prázdne. Vtom som si spomenula na svoj sen – mykla som sa, akoby som konečne pristála na zemi, a vyrazilo mi dych.

„Ale vždy sa v ten istý deň vrátila,“ namietla Ceecee. „Polícia prečesala všetky cesty v okruhu sto kilometrov. Tvoj ocko sa vybral po diaľnici až do Myrtle Beach a potom na opačnú stranu na juh až po Charleston.“ Znova sa odmlčala. „Nechcela som ti to povedať, ale minulú noc som mala sen. Snívало sa mi, že padám.“

Zízala som na obrazovku počítača, na čierne písmená na bielom pozadí, a odrazu to boli len čiary a symboly, čo mi vôbec nič nehovorili. „A dopadla si?“ spýtala som sa.

„Nepamätám sa.“ Ceecee sa nadlhšie odmlčala a napokon povedala: „Larkin, prosím. Stalo sa niečo zlé. Cítim to. Potrebujem, aby si prišla domov. My potrebujeme, aby si prišla domov.“

Znova som zatvorila oči, vybavilo sa mi miesto, odkiaľ pochádzam, potoky a mokrade môjho detstva, čo napájajú veľký Atlantik. Keď som bola malá, ocko vravel, že mi v žilách namiesto krvi koluje slaná voda. Možno preto som nechodievala domov častejšie ako raz do roka, na Vianoce. Možno som sa bála, že ma pohltia mokrade, ktorých brehy sa strácali vo vode. Tam bolo viacero možností, kde sa človek mohol utopiť.

„Dobre teda,“ odvetila som. Otvorila som oči a bola som celkom zmätená, keďže som si predstavovala, ako sa mi vysoká tráva spartina obtiera o bosé nohy, a odrazu som videla iba svoj kovový stôl vo svetle žiaroviek. „Priletím prvou možnou linkou do Charlestonu a prenajmem si auto. Ozvem sa, kedy ma môžete očakávať.“

„Ďakujem. Dám to vedieť tvojmu ockovi.“

„Zavolaj mi, keby ste sa čokoľvek dozvedeli o mame.“

„Jasné.“

„Volala si Bitty?“ spýtala som sa.

V hlase jej zaznel ostrý tón. „Nie. Nie som si istá, či je to naozaj potrebné...“

Hneď som ju prerušila. „Tak jej zavolám ja. Ak sa mame niečo stalo, určite by chcela byť pri tom.“

„Zbytočne narobí chaos.“

„Pravdepodobne,“ súhlasila som. Bitty síce bola nervózna osôbka, no zakaždým mi pomohla nájsť pokoj uprostred akéhokoľvek tornáda, v ktorom som sa ocitla. „Ale mamu má rada rovnako ako ty. Mala by vedieť, čo sa stalo.“

V Ceeceinom hlase som zachytila nesúhlasný tón. „Fajn. Tak jej zavolaj. Ale príď čo najskôr.“

Skončila som hovor a mobil mi znova zavibroval. Opäť mi niekto volal. Všimla som si iba kód oblasti 843, nie celé číslo. Keďže som si myslela, že to súvisí s mamou, ohlásila som sa. „Haló!“

Ozval sa hlboký mužský hlas, ktorý som poznala takmer rovnako dobre ako zvuk dažďových kvapiek dopadajúcich na hladinu rozvodneného potoka. „Haló, Larkin. Tu Bennett.“

Bez jediného slova som hovor rýchlo zrušila a nastavila si mobil na tiché zvonenie. Odrazu som si pripadala, že som späť vo svojom sne, že padám, padám do temnej priepasti a kladiem si otázku, koľko potrvá, kým dopadnem na dno.

❧ TRETIA KAPITOLA

Ceecee stála na polceste medzi dverami do kuchyne a neďalekou garážou. Snažila sa ísť v Iviných stopách a zistiť, čo vlastne hľadala. Zamyslene prechádzala pohľadom po starožitnom písacom stole, ktorý bez politúry a bez zásuviek – tie ležali vedľa na dlážke – vyzeral ako kostra vypitvanej ryby. Znova prezrela komoru aj pootvárané kuchynské zásuvky a skúmala, či niečo nechýba. Hľadala akúkoľvek správu, čo jej možno Ivy chcela zanechať.

Čím menej nachádzala, tým bola nepokojnejšia. Práve sa zvrtila, že sa vráti do garáže, keď začula zvuk kašľajúceho výfuku a zbadala oblak čierneho dymu, čo sa hadil na dlhej príjazdovej ceste.

Vedela, kto prichádza, ešte skôr než v popoludňajšom slnku zazrela odlesk výstredne oranžových vlasov či vyblednutú odlupujúcu sa farbu na karosérii kedysi bledomodrého Volkswagenu Beetle približne z roku 1970.

Bitty bola už v sedemdesiatych rokoch trochu pristará na majiteľku Chrobáka a teraz už bola naň pristará celkom určite. Vravievala, že to je jediné auto, ktoré vyhovuje jej drobnej postave, ale aj tak v ňom pôsobila čudne, najmä s tou odfarbenou šticou a so záľubou vo voľných povievajúcich šatách dúhových farieb, v ktorých vyzerala, akoby prišla zo škôlky, kde sa malí sopľoši obhadzovali farbami. Bitty bola penzionovaná učiteľka

výtvarnej výchovy, doživotne slobodná, ale s húfom nápadníkov so zlomeným srdcom lemujúcich jej cestu životom – ten si v bohémskom štýle užívala v dome na Folly Beach, kde si zarábala na živobytie ako maliarka a príležitostne sa miešala do Ceeceinho života.

Poznali sa pridlho, takže jej vnucovanie sa nepokladalo za nevhodné. Kedysi – aspoň podľa tvrdenia Ceeceinej matky – boli tri nerozlučné priateľky: Ceecee, Bitty a Margaret. Držali spolu od čias, keď ako školáčky nosili šaty s volánikmi a topánky so zapínaním na pracku. Ale čas všetko mení, ich priateľstvo zoxidovalo ako starý medený hrniec a už si neboli natoľko blízke.

Keď sa Bitty priblížila, dvakrát sa ozval klaunsky veselý zvuk klaksóna, až Ceecee takmer vyskočila z kože, čo určite bol zámer šoférky Chrobáka. Ozval sa šialený škripot báz, Bitty rozhodila ruky a hnala sa k nej svižne ako tínedžerka. Až v Bittinom náručí si Ceecee spomenula na pocit bezpečia, ktorý v nej vyvolávalo dávne priateľstvo. Ako starý sveter posiaty dierkami od molí, čo človek nosí, lebo mu pripomína časy, keď mu v ňom bolo teplo.

Bitty pozrela Ceecee do tváre a poznamenala: „Vyzeráš unavená.“

„A z teba cítiť cigaretový dym.“ Ceecee sa zamračila pri pohľade na Bittine jasnomodré očné tiene a červené škvrny od rúžu roztretej na lícach. Tá ženská nosí od šesťdesiatych rokov stále rovnaký mejkap. „Keby som si ja napajcovala toľko vrstiev mejkapu ako ty, vyzerala by som síce rovnako príšerne, ale aspoň by nebolo vidieť, že som unavená.“

Bitty spustila ruky. „Aj ja ťa rada vidím. Čo myslíš, čo sa stalo našej Ivy?“

Našej Ivy. Tie dve slová v Ceecee prebudili dávny hnev. Ivy nepatrila Bitty, hoci tá si to želala z celého srdca. Nieкто by mohol namietat, že Ivy nepatrila ani Ceecee, ale s tým by Ceecee nesúhlasila. Vychovala Ivy a tá jej hovorila mama. To bol pre ňu jednoznačný dôkaz, ďalší nepotrebovala.

„Predpokladám, že si dáš kávu.“ Ceecee sa zvrtila na podpätku, kráčala do kuchyne a nechala Bitty, aby sa sama mocovala s batožinou. Bitty bola jediná v ich veku, čo ešte vždy pila kávu s kofeínom, a aj tak zaspala na lusknutie prstov a zobudila sa, kedy sa jej zachcelo. To sa s ňou ťahalo už od strednej školy, keď začali kávičkovať len preto, lebo s tým prišla Margaret, a už vtedy ich táto Bittina schopnosť rozčuľovala rovnako ako dnes. „A vnútri mi nefajči.“

Ceecee práve vchádzala do kuchynských dverí, keď začula motor ďalšieho auta. „To je Larkin,“ povedala, hoci z Bittinho energického mávania bolo jasné, že už šoférku spoznala. Ceecee to zopakovala, akoby si tým chcela potvrdiť nárok na svoje vlastníctvo, a stala si vedľa Bitty. Keď sa spoza volantu vysúkala Larkinina vysoká postava, v duchu si vyčítala, že nepodišla bližšie, lebo takto to vyzeralo, akoby si Larkin mala medzi nimi dvomi vybrať.

Vtom sa Bitty rozbehla v ústrety krásnej mladej žene s medovožltými vlasmi – dedičstvo po starej mame Margaret – a obe, Bitty aj Larkin, sa smiali a výskali, akoby si povedali vtip, o ktorom Ceecee nemá tušenia.

Larkin sa vzápätí obrátila k Ceecee a usmiala sa. Tá ju tuho zovrela v náručí, potom ju trocha odstrčila, skúmavo si ju premerala a pokrútila hlavou.

„Si veľmi chudá,“ poznamenala. „Zaduje silnejší vietor a odfúkne ťa. Kým ťa tu mám, upečiem ti tvoj obľúbený kukuričný chlieb a kurča.“

„Aj ja ťa rada vidím, Ceecee. Vieš niečo nové o mame?“

Larkin na ňu uprela jasnomodré darlingtonovské oči a sústredene ju pozorovala. V tej chvíli mala Ceecee pocit, že pred ňou stojí Margaret. Drahá, milá, neuveriteľne krásna Margaret, ktorú nikto nevolal Maggie, Mags ani Meg, ale vždy len Margaret. Margaret Darlingtonová z Carrowmoru, bývalej ryžovej plantáže na rieke North Santee. Darlingtonovci boli nielen krásni, ale aj bystrí a o ich šťastí sa šírili legendy. Až kým sa to raz nezlomilo.